

23 Νοεμβρίου 2016

Περί του Εκκλησιαστικού γάμου και της τεκνογονίας

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Image not found or type unknown

Πρωτ. Δημήτριου Θεοφίλου, M.D, PhD Student ΕΚΠΑ

Αν ανατρέξει κάποιος στην ακολουθία του γάμου, θα διαπιστώσει πως ο σημαντικότερος λόγος που δύο άνθρωποι νυμφεύονται δεν είναι άλλος από την κατά Χάρη θέωσή τους.

Ο γάμος αποτελεί ασκητικό μονοπάτι διαρκούς αυταπάρνησης του εγώ και θυσιών

για το εσύ. Το ζήτημα της τεκνοποιίας δεν είναι το βασικό, αλλά το αποτέλεσμα της συζυγικής αγάπης, αλληλοπεριχώρησης και αλτρουιστικής αυταπάρνησης, που καλούνται να επιδεικνύουν οι δύο σύζυγοι.

Ο γάμος δεν είναι χώρος αυτο-δικαιωτισμού και απαιτητικών «θέλω», αλλά προσφοράς και θυσίας. Δυστυχώς, η υποτίμηση και η διαστρέβλωση του νοήματός του δεν προέρχεται μόνο από τον «κόσμο» αλλά και από την ίδια τη γήινη συστημική Εκκλησία.

Τη σημερινή εποχή κανείς δεν είναι διατεθειμένος, ούτε προετοιμασμένος από την πατρική του οικογένεια, για θυσίες και προσφορά. Έτσι αρχίζουν οι ανταγωνισμοί και οι διεκδικήσεις, ξεκινούν λίστες δικαιωμάτων και απαιτήσεων, που συχνά πυκνά οδηγούν με μαθηματικό τρόπο σε ναυάγια. Η Εκκλησία ευλογεί, μεν, τον γάμο, αλλά τον αντιμετωπίζει μονοδιάστατα, θεωρώντας τον σαφώς κατώτερο από την άγαμη επιλογή ζωής και, ούτε λίγο ούτε πολύ, μια κατ' οικονομία παραχώρηση, για να μην πορνεύουν οι άνθρωποι. Αυτή είναι μια ξεκάθαρα σωματική αντιμετώπιση του γάμου, όπου με βιολογικές προϋποθέσεις ιεραρχείται αξιακά η σχέση του ανθρώπου με την Εκκλησία και, πέρα απ' αυτό, δημιουργείται μια ταξική πυραμιδοειδής Εκκλησία με όρους σωματικών σχέσεων.

Ο γάμος θαρρώ πως είναι ίσως το πιο παρεξηγημένο μυστήριο της Εκκλησίας, γι' αυτό και δεν μπορεί να διασωθεί από επαγγελματικές ακατανόητες ερμηνευτικά ιερολογήσεις, ούτε από παγανιστικά ξόρκια, που έχουν αφεθεί να υπάρχουν και να δρουν ανεξέλεγκτα, προερχόμενα από το ειδωλολατρικό παρελθόν.

Η τεκνογονία ποτέ δεν υπήρξε αυτοσκοπός του γάμου, κατά την ίδια έννοια ούτε η πολυτεκνία, γι' αυτό και οι ευχές της ακολουθίας του επικεντρώνουν στο νόημα της καλλιτεκνίας και της ευτεκνίας. Παρόλο που και σήμερα υπάρχουν πολλοί που επικεντρώνουν, με στρεβλό τρόπο, σε λάθος στόχο.

Η πελώρια αποτυχία του θρησκευτικού γάμου δεν απασχολεί κανέναν, αφού όλοι ασχολούνται με τα σύμφωνα συμβίωσης, με τον πολιτικό γάμο, την ελεύθερη συμβίωση και διάφορες υπεκφυγές, για να μην κοιταχθεί κατάματα μια τραγική πραγματικότητα. Ακόμα στην ελληνική κοινωνία ο θρησκευτικός γάμος ποσοστιαία κυριαρχεί, αυτό όμως δεν συγκινεί κανέναν ώστε να σκύψει επάνω από τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει και να φροντίσει για την πνευματική και ποιοτική αναβάθμισή του. Τα διαζύγια στατιστικά σε ετήσια βάση έχουν αρχίσει να ξεπερνούν τους γάμους, που είναι πλέον λιγιστοί, ιδίως στις επαρχιακές μητροπόλεις.

Συχνά αρκετοί επίσκοποι, με την άνεση που υπογράφουν απρόσωπα τις άδειες

γάμου, υπογράφουν εξίσου απρόσωπα και τα διαζευκτήρια, εκτός κάποιων λιγοστών φωτεινών εξαιρέσεων, που δυστυχώς επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Αρκετοί ιερείς το ίδιο απρόσωπα παντρεύουν ζευγάρια με μια χυδαία προχειρότητα και έναν στυγνό επαγγελματισμό, ακόμα και σε επίπεδο ιερολογίας του μυστηρίου, σε ένα πλαίσιο ανυπαρξίας πνευματικών προϋποθέσεων και σχεσιακών δομών.

Ο γάμος σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως μια αναπαραγωγική διαδικασία, τίποτε από όλα αυτά δεν αναφέρεται στα Ευαγγέλια, ο μηχανισμός παραγωγής σεξουαλικών ενοχών στήθηκε μετά.

Ο Αυγουστίνος προτού ασπαστεί τον Χριστιανισμό ζούσε έκλυτο βίο, και όμως έγινε ο πρώτος μεγάλος «θεολόγος» που διατύπωσε την άποψη ότι το σεξ αποτελεί «θεϊκή κατάρα» ακόμα και μεταξύ συζύγων! Αυτή η θέση, η οποία αποτελεί μεταχρονολογημένο μανιχαϊκό παραλήρημα, επικράτησε τόσο την ανατολική όσο και τη δυτική χριστιανική ζωή και έγινε αφορμή να στοιχειώσουν οι σχέσεις εκατομμυρίων βαπτισμένων Χριστιανών με τις Εκκλησίες τους. Δημιουργήθηκε πληθώρα ποινικών καταλόγων γενετήσιων σωματικών παρεκτροπών, όπου κλήθηκε κάθε ιερωμένος υψηλόβαθμος ή χαμηλόβαθμος να επιβάλλει στους ανθρώπους ποικίλες ποινές και επιτίμια, με αποτέλεσμα να προκύψει πλήθος ψυχικών αναπηριών και πνευματικών καταστροφών. Ο π. Thomas Horoko (γαμπρός από κόρη του μακαριστού π. Α. Schmemmann) ομολογεί πως το πρόβλημα της ανθρώπινης σεξουαλικότητας αποτελεί καίριο ζήτημα που επηρεάζει αποφασιστικά τη σύγχρονη θεώρηση όλων των μεγάλων θεολογικών θεμάτων.

Η ερωτική λειτουργία είναι μια από τις βασικότερες λειτουργίες του ανθρώπου, είναι μια από τις μεγάλες δωρεές που έχει χαρίσει ο Θεός στον άνθρωπο, αλλά χρειάζεται διάκριση και προσοχή, ώστε να μη μαραθεί, διαστραφεί ή στοιχειώσει και καταστραφεί. Το ότι η εξομολογητική μέχρι τώρα είχε επικεντρώσει το ενδιαφέρον της στη σεξουαλικότητα του γάμου και στις όποιες παρεκτροπές της πρέπει να μας ανησυχεί, αφού ο ίδιος ο Χριστός αναφώνησε το περίφημο «ο αναμάρτητος πρώτος τον λίθο βαλέτω».

Πηγή: isagiastriados.com